

Dilluns VII de durant l'any

Text de l'Evangelí (Mc 9,14-29): En aquell temps, Jesús baixà de la muntanya i quan va arribar on eren els deixebles, veieren una gentada al seu voltant i uns mestres de la Llei que discutien amb ells. Tota la gent, sorpresos de veure Jesús, anaren corrents a saludar-lo. Jesús els preguntà: «Què discutíeu amb ells?». Un de la gent li respongué: «Mestre, t'he portat el meu fill, posseït d'un esperit que el priva de parlar. Quan se n'apodera, sigui on sigui, el tira per terra, i el noi treu bromera, cruix de dents i es queda rígid. He dit als teus deixebles que l'hi traguessin, però no han pogut».

Jesús els diu: «Generació descreguda! Fins quan hauré d'estar amb vosaltres? Fins quan us hauré de suportar? Porteu-me el noi». Ells l'hi portaren. Així que el noi veié Jesús, l'esperit el sacsejà violentament; el noi caigué a terra i es rebolcava traient bromera. Jesús preguntà al seu pare: «Des de quan li passa això?». Ell contestà: «Des de petit. Sovint l'ha tirat al foc i a l'aigua per matar-lo. Si hi pots fer res, compadeix-te de nosaltres, ajuda'ns!». Jesús li respongué: «Em dius si puc fer-hi res... Tot és possible al qui creu». A l'instant el pare del noi exclamà: «Crec, però ajuda'm a tenir més fe».

Jesús, veient que hi acudia més gent, increpà l'esperit maligne amb aquestes paraules: «Esperit mut i sord, jo t'ho mano: surt d'aquest noi i no hi tornis més». Llavors l'esperit va sortir enmig de xiscles i de grans convulsions, i el noi quedà com mort: tothom deia que ja no vivia. Però Jesús el va prendre per la mà, el va aixecar i el noi es posà dret. Un cop a casa tots sols, els seus deixebles li preguntaven: «Com és que nosaltres no l'hem pogut treure?». Ell els va respondre: «Esperits d'aquesta mena només es poden treure amb

la pregària».

«Crec, però ajuda'm a tenir més fe»

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui contemplem —un cop més!— el Senyor sol·licitat per la gent («anaren corrents a saludar-lo») i, alhora, Ell sol·lícit de la gent, sensible a llurs necessitats. En primer lloc, en sospitar que alguna cosa passa, pregunta, s'interessa pel problema.

Intervé un dels protagonistes, això és, el pare d'un noi que és posseït d'un esperit maligne: «Mestre, t'he portat el meu fill, posseït d'un esperit que el priva de parlar. Quan se n'apodera, sigui on sigui, el tira per terra, i el noi treu bromera, cruix de dents i es queda rígid» (Mc 9,17-18).

És terrible el mal que pot arribar a fer el Diable!, una criatura sense caritat. —Senyor, hem de pregar!: «Allibereu-nos de qualsevol mal». No s'entén com poden haver-hi avui dia veus que diuen que no existeix el Diable, o d'altres que li reten alguna mena de culte... És absurd! Nosaltres hem de treure'n una lliçó: no es pot jugar amb foc!

«He dit als teus deixebles que l'hi traguessin, però no han pogut» (Mc 9,18). En escoltar aquestes paraules, Jesús rep un disgust. Es disgusta, sobretot, per la manca de fe... I els falta fe perquè han de pregar més: «Esperits d'aquesta mena només es poden treure amb la pregària» (Mc 9,29).

La pregària és el diàleg “intimista” amb Déu. Sant Joan Pau II afirmà que «la pregària comporta sempre una mena d'amagament amb Crist en Déu. Només en un “amagament” així actua l'Esperit Sant». En un ambient íntim d'amagament es practica l'assiduïtat amistosa amb Jesús, de la qual s'esdevé l'increment de confiança en Ell, és a dir, l'augment de fe.

Però aquesta fe, que mou muntanyes i foragita esperits malignes («Tot és possible al qui creu!») és, sobretot, un do de Déu. La nostra pregària, en tot cas, ens posa en disposició de rebre el do. Aquest do, però, l'hem de suplicar: «Crec, però ajuda'm a tenir més fe» (Mc 9,24). La resposta del Crist no es farà “pregar”!